

[J. Oskar Andersen.]

Vilkaar er altsaa baade af økonomisk Art, af Styrelsesart og repertoiremæssig Art. Det er klart, at Det kongelige Teater ikke kan sættes i en saadan Frihed, som enkelte har ønsket. Vi har ogsaa betonet det — og jeg har betonet det mange Gange, naar jeg har været Ordfører for Teaterlovsforslag —, at selvfølgelig skal Lederen af Teatret have Driften i sin Haand, have Administrationen og være ansvarlig for den, men dermed er ingenlunde givet, at der ikke skal være Kontrol, at der ikke skal være en fast Underbygning ogsaa med Hensyn til, hvordan Teatret ledes i de enkelte Brancher, det omfatter. I den Henseende gav Teaterkommissionen visse Vink, idet den talte om, at et Teaterraad, et Udvalg, bør oprettes, men tillige, at de Mænd, der er Ledere, lad os sige i andet Plan, af det kongelige Teater, ikke bør kunne ansættes og afskediges af Chefen uden Forhandling med Ministeren. — dette kommer jo ogsaa til Udtryk i Bemærkningerne. Ogsaa naar der er Tale om, at Kunstnere skal have en pensiongivende Stilling, er det givet, at Ministeriet kan gribe ind.

Paa samme Maade forholder det sig efter min Mening med den Kontrol, Rigsdagen skal føre. Jeg anser i Modsætning til det ærede Medlem Hr. Pinholt dette for en meget heldig Foranstaltning. Jeg deler fuldstændig de Tanker, som Gang paa Gang er kommet frem, at Rigsdagen, selvfølgelig ikke i alt for stærkt fremtrædende Grad skal administrere, det er der heller ikke Tale om, men den skal kunne følge Teatret; enhver vil kunne indse, at vi ellers aldrig her i Rigsdagen slipper for Forhandlinger om Teatret, saa meget mere som vi ved, hvordan Bladene stadig griber ind, naar der er en eller anden Lejlighed til at blande sig i Teatrets Administration — det er ikke saa længe siden, vi har staaet over for det. Skal der komme Ro i Teatret — og med Ro mener jeg ogsaa Ro i Forhold til Rigsdagen som bevilgende Myndighed —, er det absolut nødvendigt, at Rigsdagen, som staaer med Ansvar for Bevillingerne til Statsteatret, følger Teatrets Virksomhed baade økonomisk og repertoiremæssigt. Det er absolut en heldig Ordning, og det har vist sig saaledes; og det gælder ikke blot det enkelte Aar, som det ærede Medlem Hr. Pinholt sagde, da Medlemmer af Finansudvalget har siddet som Tilsynsraad. Der har ogsaa i Loven om Dobbeltscenen været indført et Tilsynsraad, og ikke mindst det sidste Raad, som nu har været nedsat af Finansudvalget, har virkelig gjort et Arbejde, som er kommet Teatret i høj Grad

til gode, netop ogsaa med dette Lovforslag. Jeg kan ikke indse, at der er noget som helst forkasteligt eller beklageligt i, at man har en saadan Forbindelse mellem Rigsdagen og Teatrets Drift, navnlig naar det betones saa stærkt, at Chefen har den daglige Ledelse paa Teatret, i det hele af Teatrets Drift og Ansvar for den. Det er altsaa et Udvalg, som kun har Forhandlingsret; naturligvis har det Ret til at klage til Ministeriet, naar det finder, at noget er galt, men nogen administrativ Myndighed tillægges der det ikke, derimod, heldigvis, tillægges der det nu Myndighed til at forhandle med Hensyn til Repertoires Anlæg. Det har jeg krævet meget stærkt tidligere. Jeg anser det for absolut nødvendigt, hvis man virkelig vil gennemføre det Princip, hvorpaa Lovforslaget hviler, og som Kommissionen saa stærkt anbefalede, altsaa at Teatret kom under Budgettets Tugt og under Repertoires Tugt.

Med Hensyn til Repertoiret vil jeg sige, at det har vist sig baade i denne Sæson og i den tidligere, at hvis man opfører den klassiske Litteratur — som det Gang paa Gang er paastaet ikke interesserede — paa en virkelig god Maade, hvis man fra Teatrets Side lægger Vægt paa Indstuderingen, saaledes at denne Del af den dramatiske Litteratur fremføres paa en god Maade, saa er der i høj Grad Interesse for den. Det har vist sig, at Schiller trækker i enhver Henseende lige saa godt som, ja, bedre end moderne Stykker. Selvfølgelig har Det kongelige Teater ogsaa, som det er fremhævet, Pligt over for den moderne Litteratur, det har jeg aldrig benægtet, men vi maa være klar over, at vi er i en Tid, hvor der ikke er nogen fremragende dansk Produktion i alt Fald af moderne Dramatik, og derfor er det saa meget mere paakrævet, at man fastholder sine Forpligtelser over for den ældre Kunst. Jeg skal ikke inklade mig paa en Kritik i Enkeltheder, men jeg har ingenlunde været absolut tilfreds med det, der er fremført; der er endnu visse Sider, som synes at blive forsømt, men paa dette Omraade maa nu, som sagt, Teatrets Ledelse selv tage Ansvar.

Med Hensyn til Økonomien er for det første, som jeg har mindet om, Udgifterne nedsat saa betydeligt, at man maa mene, at der er sket et uhyre stort Fremskridt, men jeg tror, at der endnu stadig er Omraader, baade i Henseende til store Lønninger og med Hensyn til Iscenesættelse, hvor der kunde være Tale om Besparelser. Men her maa altsaa nu Chefen, som paa saa god Maade har indledet sin Virksomhed som